

Dosarul nr. 2ra – 862/19

prima instanță: Judecătoria Comrat, sediul Central (jud.: Hudoba V.V.)

instanța de apel: Curtea de Apel Cahul (jud.: G. Vavrin, T. Berdilă, R. Petrov)

ÎNCHEIERE

8 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Compania Publică „Gagauziya Radio Televizionu”,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către Ianișoglu Valentina împotriva Companiei Publice „Gagauziya Radio Televizionu” cu privire la încasarea datoriei la salariu,

împotriva deciziei din 20 noiembrie 2018 a Curții de Apel Cahul, prin care s-a admis apelul declarat de către Valentina Ianișoglu, s-a casat hotărârea din 11 august 2017 a Judecătoriei Comrat, sediul Central și s-a pronunțat o hotărâre nouă de admitere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 6 septembrie 2016, Valentina Ianișoglu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Companiei Publice „Gagauziya Radio Televizionu”, cu privire la încasarea datoriei la salariu.

Circumstanțele de fapt, prezentate de reclamantă, pot fi rezumate după cum urmează.

La 9 august 2013, Ianișoglu Valentina a fost numită în funcție de secretar al Consiliului de Observatori al Companiei Publice „Gagauziya Radio Televizionu”.

Potrivit dispoziției nr. 7 din 21 august 2013 a Consiliului de Observatori al Companiei Publice „Gagauziya Radio Televizionu”, reclamantei i-a fost stabilită remunerația pentru executarea obligațiilor și funcțiilor secretarului Consiliului de Observatori al Companiei Publice „Gagauziya Radio Televizionu” în mărime de 4 050 de lei, din momentul numirii în funcție.

Reclamanta a pretins că societatea pârâtă nu i-a plătit salariul stabilit pentru perioada 11 iulie 2013 - 31 martie 2016, iar datoria față de ea, pentru situația din 01 august 2016, constituia suma de 132 300 de lei.

În argumentarea celor menționate, ea a afirmat că, în conformitate cu art. 142 alin. (1) Codul muncii și art. 30 alin. (1), lit. b) al Legii salarizării nr. 847-XV din 14

februarie 2002, salariul se plătește periodic, în zilele de lucru stabilite în contractul colectiv de muncă sau în contractul individual de muncă, dar nu mai rar decât odată pe lună pentru salariații remunerați în baza salariilor lunare ale funcției. Prin urmare, Compania Publică „Gagauziya Radio 2 Televizionu” nu a respectat exigențele legii referitoare la modul și termenul de plată a salariului.

Pentru aceste motive, Ianișoglu Valentina a solicitat încasarea din contul Companiei Publice „Gagauziya Radio Televizionu” a restanței la salariu în sumă de 132 300 de lei.

În cadrul judecării cauzei, pârâtul Compania Publică „Gagauziya Radio Televizionu” a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată (vol. I, f. d. 40 – 41).

Prin hotărârea din 11 august 2017 a Judecătorei Comrat, sediul Central, acțiunea formulată de către Ianișoglu Valentina a fost respinsă ca neîntemeiată (vol. I, f. d. 84, 87 – 88, 135 – 136).

Pentru a hotărî astfel, instanța de judecată a constatat că membrii Consiliului de Observatori al Companiei Publice „Gagauziya Radio Televizionu” au stabilit recompensa pentru reclamantă în mărime de 4050 de lei în lipsa unor atribuții exprese. Prin urmare, dispoziția nr. 7 din 21 august 2013 a Consiliului de Observatori al Companiei Publice „Gagauziya Radio Televizionu” nu produce efecte juridice în raport cu reclamanta.

Împotriva acestui act judecătoresc, Ianișoglu Valentina a declarat apel. În apărare, Compania Publică „Gagauziya Radio Televizionu” a formulat o referință, solicitând respingerea cererii de apel (vol. I, f. d. 112 - 114).

În decizia din 13 decembrie 2017, Curtea de Apel Comrat a admis apelul formulat de către Ianișoglu Valentina, a casat hotărârea din 11 august 2017 a Judecătorei Comrat și a pronunțat o hotărâre nouă de admitere integrală a acțiunii. În acest sens, instanța de apel a dispus încasarea din contul Companiei Publice „Gagauziya Radio Televizionu” în beneficiul apelantei Ianișoglu Valentina a datoriei la salariu în mărime de 132 300 de lei. De asemenea, Curtea de Apel Comrat a statuat încasarea de la intimat în folosul statului a taxei de timbru pentru depunerea cererii de chemare în judecată în sumă de 3 969 de lei și a taxei de timbru pentru cererea de apel în valoare de 2 976 de lei (vol. I, f. d. 120, 123 – 128, 137 – 141).

Pentru a pronunța această decizie, instanța de apel a observat că între apelantă și intimată a fost încheiat contractul individual de muncă la 19 septembrie 2013. Termenul de valabilitate a acestuia a fost prevăzut pentru perioada 11 iulie 2013 – 31 decembrie 2013. Totuși, având în vedere art. 83 alin. (4) din Codul muncii, instanța de judecată a considerat că termenul a fost prelungit pe o perioadă nedeterminată. Totodată, Curtea de Apel Comrat a învederat că președintele interimar al Companiei Publice „Gagauziya Radio Televizionu” Piron S. nu avea dreptul de a semna acest contract. Cu toate acestea, părțile implicate în proces nu au solicitat anularea contractului individual de muncă. Așadar, Compania Publică „Gagauziya Radio Televizionu” nu a demonstrat că și-a onorat obligațiile contractuale cu privire la achitarea salariului față de Ianișoglu Valentina. Pe această cale, instanța de apel a admis integral acțiunea reclamantei și, după caz, cererea de apel formulată de ea.

La 9 februarie 2018, Compania Publică „Gagauziya Radio Televizionu” a avansat o cerere de recurs împotriva deciziei de mai sus. Prin referința din 28 mai 2018, Ianișoglu Valentina a solicitat declararea inadmisibilă a recursului.

Prin decizia din 11 iulie 2018, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul depus de către Compania Publică „Gagauziya Radio Televizionu” și a casat decizia din 13 decembrie 2017 a Curții de Apel Comrat, cu trimiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Comrat, în alt complet de judecată (vol. I, f. d. 185 – 192).

În justificarea punctului său de vedere, instanța de recurs a considerat că instanța de apel nu a dat nici o apreciere faptului neconcordanțelor dintre procesul-verbal nr. 5 din 21 august 2013 al Consiliului de Observatori al Companiei Publice „Gagauziya Radio Televizionu” și dispoziției nr. 7 din 21 august 2013, emisă în baza procesului-verbal nominalizat, de către președintele Consiliului de Observatori al Companiei Publice „Gagauziya Radio Televizionu”. Or, instanța de apel trebuia să aprecieze dacă președintele Consiliului a fost în drept să stabilească o remunerație secretarului Consiliului în mărime de 4 050 de lei, în cazul în care la adunarea Consiliului de observatori nu s-a votat pentru o asemenea remunerație și nici pentru o atare perioadă.

La 15 august 2018, prin încheierea Curții Supreme de Justiție, s-a decis admiterea declarației de abținere a judecătorilor Curții de Apel Comrat Grigori Colev, Afanasii Curdov și Marina Galupa și strămutarea cauzei la Curtea de Apel Cahul, pentru examinarea în ordine de apel (vol. I, f. d. 205 – 206).

La rejudecarea cauzei, instanța de apel a audiat în calitate de martor pe Terzi – Barladean Ecaterina, președintele din anul 2013 al Consiliului de Observatori al Companiei Publice „Gagauziya Radio Televizionu”. Potrivit acesteia, în cadrul ședinței din luna august 2013, Consiliul a decis cu vot unanim stabilirea remunerației pentru Ianișoglu Valentina.

Curtea de Apel Cahul, prin decizia din 20 noiembrie 2018, a admis apelul formulat de către Ianișoglu Valentina, a casat hotărârea din 11 august 2017 a Judecătorei Comrat și a pronunțat o hotărâre nouă de admitere integrală a acțiunii. În acest sens, instanța de apel a dispus încasarea din contul Companiei Publice „Gagauziya Radio Televizionu” în beneficiul apelantei Ianișoglu Valentina a datoriei la salariu în mărime de 132 300 de lei. De asemenea, Curtea de Apel Cahul a hotărât încasarea de la intimat în folosul statului a taxei de timbru pentru depunerea cererii de chemare în judecată în sumă de 3 969 de lei (vol. I, f. d. 257 – 268).

Referitor la procesul de luare a acestei soluții, instanța de apel a constatat că, în baza dispoziției nr. 6 din 9 august 2013 emisă în temeiul procesului – verbal nr. 1 din 11 iulie 2013, Consiliul de Observatori al Companiei Publice „Gagauziya Radio Televizionu” a numit în funcție de secretar pe Ianișoglu Valentina. La ședința din 21 august 2013, Consiliul a luat act despre necesitatea achitării remunerației față de apelantă Ianișoglu Valentina. Pe baza acestei decizii, președintele Consiliului a emis dispoziția nr. 7, prin care s-a dispus de a încheia cu apelanta contract individual de muncă și de-ai achita remunerația. Ulterior, la 19 septembrie 2013, părțile implicate în proces au încheiat contractul sus-menționat potrivit căruia termenul de valabilitate a fost de la 11 iulie 2013 până la 31 decembrie 2013, iar salariul a fost fixat în quantum de 4 050 de lei lunar (vol. I, f. d. 4).

În drept, instanța de apel a învederat art. 33 alin. (5) din Legea UTA Găgăuzia a audiovizualului. Conform acestuia, activitatea Consiliului de Observatori este reglementat de Regulamentul privind statutul de drept al Consiliului de Observatori al instituției publice regionale a audiovizualului Companiei Publice „Gagauziya Radio Televizionu”, aprobat la ședința Consiliului din 25 iulie 2013 (vol. I, f. d. 77 – 78). Din această perspectivă, Curtea de Apel Cahul a considerat relevante punctele 42, 45 lit. d) 49 din Regulament. În același timp, decizia instanței judecătorești este guvernată de art. 142 alin. (1) lit. b) din Codul muncii și art. 30 alin. (1) lit. b) al Legii salarizării.

Reieșind din raționamentele evocate, Colegiul de control judiciar a subliniat că secretarul Consiliului trebuie să fie remunerat, de vreme ce doar membrii Consiliului activează în regim de voluntariat. Sub acest aspect, punctul 42 din Regulament prevede dreptul Consiliului de a emite hotărâri și dispoziții. Prin urmare, desfășurarea ședinței Consiliului se consemnează în procesul – verbal, iar deciziile luate de către acest organ se materializează prin emiterea de hotărâri sau dispoziții. În același context, președintele Consiliului semnează hotărârile și alte acte ale Consiliului și asigurarea executarea acestora în acord cu punctul 45 lit. d) din Regulament. Astfel, neconcordanța invocată de Curtea Supremă de Justiție a fost soluționată prin declarațiile martorului Terzi – Barladean Ecaterina conform căreia Consiliul a decis cu vot unanim stabilirea remunerației în cuantum de 4 050 de lei pentru Ianișoglu Valentina.

În mod corespunzător, instanța de apel a constatat că dispoziția nr. 7 din 21 august 2013 și contractul individual de muncă din 19 septembrie 2013 sunt legale și îndreptățesc admiterea integrală a acțiunii.

La 12 martie 2019, prin intermediul serviciului poștal, Compania Publică „Gagauziya Radio 2 Televizionu” a declarat recurs împotriva deciziei din 20 noiembrie 2018 Curții de Apel Cahul, solicitând casarea acesteia și menținerea hotărârii din 11 august 2017 a primei instanței.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, societatea recurentă a afirmat că președintele Consiliului de Observatori al Companiei Publice „Gagauziya Radio Televizionu” nu are prerogativă de a stabili de sine stator remunerarea secretarei. Or, punctul 45 din Regulamentul privind statutul de drept al Consiliului de Observatori al instituției publice regionale a audiovizualului Companiei Publice „Gagauziya Radio Televizionu” nu cuprinde expres o astfel de atribuție. Prin urmare, dispoziția nr. 7 din 21 august 2013 este una ilegală. Mai mult, Consiliul de Observatori urmează să adopte decizii care trebuie semnate de către toți membrii în conformitate cu punctul 8 din Regulament.

La 4 aprilie 2019, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs intimătei Ianișoglu Valentina, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (vol. II, f. d. 32).

La 22 aprilie 2019, prin intermediul serviciului poștal, intimata a depus o referință în întâmpinarea recursului, solicitând respingerea acestuia ca nefondat. Referința nu a conținut date noi sau informații diferite de constatările instanței de

apel, fiind preluate integral din decizia contestată de către Compania Publică „Gagauziya Radio Televizionu”. Circumstanțele respective au constituit factorul principal pentru a nu expedia întâmpinarea societății recurente, atât timp recursul dedus judecării cuprinde răspuns la toate obiecțiile intimitei.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de către Compania Publică „Gagauziya Radio Televizionu” este inadmisibilă, pentru motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, condițiile de admisibilitate a unei căi de atac pot fi aplicate dacă nu reduc substanța dreptului de acces la un tribunal, și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, parag. 24; *Graciova vs Republica Moldova*, 24 ianuarie 2019, parag. 23 – 24). Limitările într-o cale extraordinară de atac pot fi mai stricte decât cerințele instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, parag. 82).

Prin urmare, judecătorul raportor a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în corespundere cu articolul 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, în conformitate cu articolul 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecării este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Obiectul prezentei cererii se referă la decizia din 20 noiembrie a Curții de Apel Cahul, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În baza cercetării materialelor cauzei, completul de judecată nu a identificat faptul că recursul a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile articolului 430 din Codul de procedură civilă, cu privire la subiecții abilitați cu dreptul de a depune recurs.

În conformitate cu articolul 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul respectiv este de decădere și nu poate fi restabilit. Această limită temporală este esențială pentru a asigura buna administrare a justiției și, în special, principiul securității juridice (a se vedea *Marc Brauer*, *ibidem*, parag. 35; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, parag. 31).

La 4 ianuarie 2019, Curtea de Apel Cahul a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 20 noiembrie 2018 (vol. I, f. d. 269). Astfel, potrivit avizului de recepție, se atestă că societatea recurentă a primit copia de pe actul contestat la 14 ianuarie 2019 (vol. I, f. d. 277). Data depunerii recursului se consideră 12 martie 2019 în acord cu art. 112 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Prin urmare, completul de judecată constată că cererea de recurs a fost depusă în cadrul termenului prevăzut *supra*.

În continuare, completul de judecată a audiat raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate întrunesc criteriile formale din articolul 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă dictează regula principală potrivit căreia părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs numai în cazul în care invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În cazul de față, problemele abordate de recurent trebuie redactate în așa fel încât să permită instanței de recurs să le subsumeze temeiurilor din alin. (2), (3) și (4) ale art. 432 din Codul de procedură civilă. Primele două alineate menționate prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronate de către instanțele ierarhic inferioare. Alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Explicarea și exemplificarea acestor erori judiciare a fost efectuată în punctele 22 – 27 ale Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 11 noiembrie 2013 (a se vedea similar *Trevisanato vs Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 22 – 23, 36).

În mod corespunzător, instanța de recurs notează că reglementările referitoare la rigorile impuse de articolul 432 alin. (2) - (4) din Codul de procedură civilă sunt redactate suficient de clar și îndeplinesc criteriul de previzibilitate. Mai mult, scopul acestui articol este, atât de a proteja interesul recurentului de a obține, după caz, casarea sau modificarea deciziei atacate, cât și de a păstra rolul Curții Supreme de Justiție de a se ocupa numai de probleme de o importanță semnificativă specificat în articolul 1 alin. (2) și (3) din Legea nr. 789-XIII din 26 martie 1996 (a se vedea *Zubac*, *ibidem*, parag. 83, 105 – 106).

Din raționamentele evocate, limitările impuse de legislator urmăresc un scop legitim, respectând, în același timp, cerințele securității juridice și buneii administrări a justiției (a se vedea *Beniamin Nersesyan vs Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Marc Brauer*, *ibidem*, parag. 35; *Miessen*, *ibidem*, parag. 67; *Sturm vs Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36; *Zubac*, *ibidem*, parag. 98). Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea *Ronald Vermeulen vs Belgia*, 17 iulie 2018, parag. 44).

În speță, având în vedere obligația impusă prin art. 432 alin. (5) din Codul de procedură civilă, completul de judecată nu a identificat niciun indiciu care, la prima vedere, ar putea ridica probleme de drept specificate la alin. (3) din articolul citat. Mai mult, Compania Publică „Gagauziya Radio Televizionu” nu a prezentat obiecții în privința acestui aspect procedural.

Referitor la alte erori procedurale decât cele indicate la alin. (3) sau la posibilele încălcări de ordin material, societatea recurentă a criticat decizia din 20 noiembrie 2018 a Curții de Apel Cahul, în baza articolului 432 din Codul de procedură civilă, fără a specifica expres unul din temeiurile prevăzute la alineatele (2) și (4) din articolul citat. Totuși, în virtutea principiului *jura novit curia*, completul de admisibilitate are competența de a decide asupra caracterului juridic al motivelor juridice inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2) și (4) din Codul de procedură civilă.

Pornind de la argumentele recurentului rezumate mai sus, completul de judecată notează că întinderea obligației autorității judecătorești de a motiva hotărârea poate varia în funcție de circumstanțele specifice, natura și complexitatea cauzei (a se vedea *Ruiz Torija vs Spania*, 9 decembrie 1994, parag. 29). În special, pentru a justifica admiterea apelului avansat de Ianișoglu Valentina, Curtea de Apel Cahul s-a călăuzit de punctele 42, 45 lit. d) 49 din Regulament. În același timp, decizia instanței judecătorești este guvernată de art. 142 alin. (1) lit. b) din Codul muncii și art. 30 alin. (1) lit. b) al Legii salarizării. Pe baza acestor norme de drept, instanța de apel a observat că soluțiile adoptate de Consiliul de Observatori sunt materializate în dispoziții, care sunt semnate de către președintele Consiliului. Pe această cale, dispoziția nr. 7 din 21 august 2013, prin care a fost stabilită remunerația intimatei, se încadrează în rigorile Regulamentului de mai sus.

În astfel de circumstanțe, societatea recurentă nu a oferit o alternativă plauzibilă la punctele 42 și 45 lit. d) din Regulament, pe care s-a axat Curtea de Apel Cahul. Astfel, în lumina împrejurărilor din speță, instanța de recurs învederează că nu există niciun element care să indice că instanța de apel nu a examinat elementele decisive ale cauzei (a se vedea deciziile de inadmisibilitate în cauzele *Victor Harovschi vs Moldova*, 18 noiembrie 2008; *Fundația pentru Copii Speranța vs Moldova*, 17 octombrie 2017 sau *Calancea și alții vs. Moldova*, 6 februarie 2018, parag. 20, 34 – 35). Totodată, nu există niciun element care să indice caracterul arbitrar al modalității în care instanța de apel a apreciat declarațiile martorei Terzi – Barladean Ecaterina, președintele din anul 2013 al Consiliului de Observatori al Companiei Publice „Gagauziya Radio Televizionu”.

Pe baza celor prezentate, completul de judecată constată că observațiile avansate de recurent nu dezvăluie nicio aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Prin urmare, raționamentele inserate în recurs nu pot fi calificate ca esențiale și nu ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. În mod corespunzător, punctele de vedere al recurentului nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la articolul 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi efectiv (a

se vedea, inter alia, Petrovic vs Luxemburg, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, Sturm, ibidem, parag. 32).

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată față de obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției. Deci, raportând obiecțiile formulate în recurs la caracterul special al rolului Curții Supreme de Justiție, normele de drept procedural nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentului de acces la un tribunal (a se vedea Samardžić vs Croatia, 20 iulie 2017, parag. 31).

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, completul de judecată notează că articolul 6 parag. (1) din C.E.D.O. nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, mutatis mutandis, Kukkonen vs Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Papaioannou vs Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45; Baydar vs Olanda, 24 aprilie 2018, parag. 46; Guelfucci vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față. În plus, art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă specifică că încheierea de inadmisibilitate se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere circumstanțele care preced, completul de judecată decide în mod unanim că recursul declarat de către Compania Publică „Gagauziya Radio Televizionu” nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu articolul 270, articolul 433 lit. a) și articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Compania Publică „Gagauziya Radio Televizionu”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Iurie Bejenaru